

[Udenrigsministeren]

den for EF. Der har været afholdt tre råds-møder herom i løbet af første halvår 1983, og der er opnået visse, om end begrænsede, fremskridt. Der er håb om, at dette arbejde ikke alene konsoliderer den frie samhandel, men også kan føre til yderligere fremskridt.

Inden for det egentlige EF-samarbejde er der en række store spørgsmål på dagsordenen. Det drejer sig først og fremmest om EFs finansieringsreform. Den gældende finansieringsramme, altså det såkaldte momsloft, vil efter alt at dømme blive udtømt i løbet af nogle år, måske allerede til næste år, og der er derfor behov for at stille yderligere finansielle midler til rådighed for samarbejdet. Regeringen er indstillet herpå, såfremt der kan godtgøres et behov. I givet fald er en forøgelse af momssatsen den bedste fremgangsmåde.

Samtidig er regeringen opmærksom på behovet for at holde igen i stigningen i udgifterne til den fælles landbrugspolitik, som er den væsentligste årsag til, at finansieringsrammen kan risikere at blive udtømt. Hertil kommer, at flere medlemslande, i første række Storbritannien, er utilfredse med den måde, hvorpå finansieringssystemet fungerer. Dette land kræver derfor ændringer for at opnå en anden fordeling af udbetalinger og indbetalinger til EFs budget.

Regeringen erkender, at der foreligger et politisk problem, som kræver en løsning. Efter regeringens opfattelse må dette problem løses ved at udbygge EF med også andre aktiviteter end den fælles landbrugspolitik. Der kan f.eks. være tale om industripolitik, forskning og udvikling samt energipolitik. En sådan bedre balance mellem de fælles aktiviteter vil også give sig udslag på EFs budget og dermed bidrage til at fjerne det problem, der er rejst af den britiske regering. For såvel den fremtidige finansiering som det britiske budgetproblem gælder det, at regeringen ikke er villig til at acceptere en fremgangsmåde, der bringer principperne for finansieringssystemet eller den fælles landbrugspolitik i fare.

I den forbindelse betoner regeringen nødvendigheden af, at EF bidrager til at fremme de teknologisk avancerede industrier i Europa. En hel række analyser af forskellig karakter tyder på, at Europa sakker agterud over for både USA og Japan inden for de sektorer, der vil være toneangivende for den

industrielle udvikling i resten af dette århundrede. Herved opstår der risiko for, at Europa bliver en form for industrielt tilbagestående område, der producerer varer i konkurrence med en række nyindustrialiserede udviklingslande, mens alene USA og Japan ligger i spidsen.

Det er en klar opgave for det europæiske samarbejde at hindre dette og fastholde en europæisk industri, der er orienteret mod fremtiden, og som er i besiddelse af den mest avancerede teknologi.

Udvidelsen af EF med Spanien og Portugal har været genstand for forhandlinger igennem længere tid. Der er fortsat ikke opnået et afgørende gennembrud, selv om en række mindre problemer er blevet løst. Den vigtigste årsag hertil er sammenhængen mellem en løsning af EFs interne landbrugs- og budgetproblemer og konsekvenserne af spansk og portugisisk medlemskab. Flere medlemslande ønsker, at EF først forhandler disse spørgsmål med ansøgerlandene, når Fællesskabet i form af interne reformer har løst de allerede eksisterende problemer på de pågældende områder. Det tysk-italienske initiativ om en europæisk akt har efterhånden været genstand for drøftelse imellem medlemslandene i halvandet år. Regeringen går klart ind for en videre udbygning af EF-samarbejdet, økonomisk og politisk, men må lægge vægt på, at man koncentrerer sig om indholdet. Det er regeringens grundholdning, at der ikke er behov for institutionelle nydannelser eller ændringer i de beføjelser, der er tillagt institutionerne for at befordre det samarbejde, der er behov for. For godt et år siden besluttede Grønland at ændre sit tilhørsforhold til EF fra fuldt medlemskab til status som oversøisk land og territorium i henhold til bestemmelserne herom i Romtraktaten. Regeringen havde gerne set, at Grønlands hidtidige status i EF var blevet opretholdt, men tager selvsagt den grønlandske beslutning til efterretning. Der er indledt forhandlinger om en ændring af Grønlands status, og regeringen arbejder aktivt for en opfyldelse af det grønlandske ønske for derigennem at opnå den bedst mulige løsning i alles interesse. Det er af væsentlig betydning for at fastholde forbindelserne mellem Europa og Grønland. Uanset de vanskeligheder af konkret karakter, der gør sig gældende for de